

fortabe sig i Fremtiden. Særlig var de religiøse Emner igen kommen paa Dagsordenen, efter at de i adskillige Aar havde været fortrængte af den altopslugende Politik. Overalt havde Folkesagens kristne Venner — skuffede i Haabet om det jordiske Freds- og Retfærdighedsriges nærforestaaende Komme — med forstærket Iver vendt Tanker og Hu mod det hinsidige.

Den Forhandling, der idag satte Sindene i Bevægelse, drejede sig da ogsaa udelukkende om Tidens stærke religiøse Brydninger, og særlig beskæftigede man sig med Planen til et stort Møde, som agtedes afholdt her paa Højskolen umiddelbart efter Høst, og hvor den folkelige Kirkes Tilhængere skulde samles fra hele Landet til gensidig Opbyggelse og Bestyrkelse i Troen.

Der var blandt de fremmede en højvoksen, skægløs Mand i Fyrretyveaarsalderen, omkring hvem Størsteparten af Selskabet efterhaanden samlede sig. Det var den i de sidste Aar meget omtalte Frimenighedspræst Vilhelm Pram, til hvem navnlig de yngre var begyndt at se op som til en Fører og Fornyer. Denne Mands Berømmelse skrev sig oprindelig fra, at han ved et stort Kirkemøde, hvor der havde været baade Bisper og Provster tilstede, dristig var fremtraadt med den Bekendelse, at man efter Fremkomsten af den nyeste, uomstødelige Bibelkritik ikke længer med Sandhed kunde tale om en direkte guddommelig Aabenbaring, men udelukkende var henvist til at søge Kundskab om Kristus og Kristendommen i den levende Menigheds Vidnesbyrd; at man saaledes end ikke havde Lov til at lade sin Tanke og Fornuft trællebinde af den hellige Skrifts Autoritet, men skulde betragte Biblen som enhver anden Opbyggelsesbog, hvis Forestillinger man kunde forkaste eller tilegne sig, alt eftersom de tilfredsstillede Ens personlige Behov. Disse Udtalelser havde i første Øjeblik virket skræmmende selv paa dem, der allerivrigst havde raabt paa en tidssvarende Udvikling af Vennesamfundets kirkelige Anskuelse. Men Sagen fik en anden Vending, da Kirkemyndighederne tog Anledning af Talen til at afskedige Vilhelm Pram fra hans Embede i Statskirken. Herved opnaaede han det Martyrium, som hurtigt gjorde ham og hans Lære populær. En Kres af oplyste Bønder i en smørfed, lollandsk Egn kaarede ham til sin private